

[Ministeren for offentlige arbejder.]

henlæggelse til pensionsfond, eventuelt til reservefonds, hvilket imidlertid ikke kan lade sig gøre efter statsregnskabet's nuværende opstilling og form.

Post- og telegrafvæsenets overskud må iøvrigt ses på baggrund af en omsætning på ca. 200 mill. kr. og bør forretningsmæssigt set ikke være mindre end ca. 10—15 mill. kr., d. v. s. 5—8 pct. af omsætningen. Det vil af de nævnte grunde som helhed være nødvendigt at skaffe dækning i det væsentlige for de stadig stigende udgifter, navnlig til lønninger og pensioner.

De i loven foreslåede forhøjelser tager sigte herpå. Det drejer sig om forsendelsesarter, på hvilke udgifter til befordring og omdeling er følelige, og for hvilke en forhøjelse enten vil føre til den beregnede merindtægt eller, hvis forsendelsesantallet mod forventning skulle vige, vil give en tilsvarende besparelse på omkostningskontoen.

Udover de i lovforslaget anførte forhøjelser, der ialt andrager ca. 4 250 000 kr., er det min hensigt at foretage følgende forhøjelser: for fjernskrivemaskinernes vedkommende en forhøjelse på 125 000 kr., forhøjelse af taksten for indbetalingskort til postgiro fra 20 øre til 25 øre, der anslås at ville give 1 500 000 kr., og forhøjelse af telegramtaksterne med en grundtakst på 20 øre for hvert telegram, medens den nuværende toøre for blanketten samtidig bortfalder, idet den medfører et altfor stort regnskabsarbejde. Forhøjelsen her anslås til at give ca. 525 000 kr.

Disse tre forhøjelser til ialt 2 150 000 kr. kan ske administrativt, idet der ikke kræves lovhjemmel hertil.

De samlede forhøjelser for post- og telegrafvæsenet vil derefter udgøre ca. 6 400 000 kr.

Takstforhøjelserne falder, som man vil se, på områder, der ikke sidste gang var genstand for forhøjelse. Såvel landsportoen som lokalportoen foreslås ikke forhøjet.

Jeg skal med disse bemærkninger og iøvrigt med henvisning til lovforslaget og bemærkningerne til dette tillade mig at anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Kirsten Gloerfelt-Tarp* til arbejds- og socialministeren.

Efter at offentligheden i foråret 1948 var blevet opskræmt ved, at en ung pige blev interneret i 13 måneder på Sundholm og andetsteds, nedsatte socialministeren et udvalg til at klarlægge administrationens ret til frihedsberøvelse.

Kan man snart forvente betænkning fra dette udvalg?

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Den 29. april 1948, altså for snart tre år siden, stillede det ærede medlem hr. Kristen Amby og jeg en forespørgsel til den daværende socialminister om, hvilke foranstaltninger ministeren eventuelt ville søge gennemført for at begrænse administrationens ret til frihedsberøvelse. Årsagen til forespørgslen var, at offentligheden var blevet opskræmt ved en konkret sag. Det drejede sig om en ung pige på 19—20 år, lidt invalid og noget tilbage i åndelig udvikling, der blev interneret på arbejdsanstalt og først hjemsendt efter 13 måneders forløb. Den daværende socialminister erklærede her i tinget den 14. maj 1948, at der efter hans mening ikke var handlet mod lovens bogstav, men at han var mere i tvivl med hensyn til, om der ikke var handlet mod lovens ånd, og han udtalte endvidere, at forsorgslovens bestemmelser vedrørende frihedsberøvelse næppe kunne siges at være i overensstemmelse med det almindelige syn i dag, ja, endog syntes at stride mod vort almindelige syn på hensynet til borgernes retssikkerhed. Kort derefter nedsatte ministeren et udvalg til at undersøge forholdene i forbindelse med den administrative frihedsberøvelse, og overfor folketingsudvalget blev det oplyst, at det nævnte udvalg også havde til opgave at beskæftige sig med forholdene på arbejdsanstalter og med spørgsmålet om tilstedeværelsen af institutioner, der var mere egnede end Sundholm til at tage sig af personer som den pågældende unge pige.

Jeg er meget vel klar over, at det her drejer sig om komplicerede spørgsmål, som kræver en nøje gennemgang og overvejelse, men 3 år er en lang tid, og den enkeltes retssikkerhed er menneskeligt set betydningsfuld. Jeg finder derfor, der er god grund til at forlange, at udvalget sætter al kraft ind på at fremskynde sit arbejde. Derfor udbeder jeg mig, og offentligheden med mig, oplysninger om udvalgets arbejde.

Min bekymring for, at det skulle trække ud med at gøre vor lovgivning på dette område mere tidssvarende, blev forstærket, da jeg for kort tid siden stillede justitsministeren et spørgsmål vedrørende Danmarks